

ЛОРЕН РОБЕРТС

БЕЗСТРАШНА

БОНУСНІ СЕРІЇ

(Кітт. Кай – 42 розділ)

Ця книга призначена тільки для попереднього ознайомлення! Просимо вас видалити цей файл із жорсткого диска після прочитання. Дякую.

Автор: Лорен Робертс

Назва: «Бонусні сцени»

Переклад: Каріна Б

Обкладинка: Ліда

Редактор: Марго

Перекладено для групи: https://t.me/books_ukrainsiann

(у книжці присутня нецензурна лексика та сцени сексуального характеру)

*Будь-яке копіювання без посилання
на перекладача і групу ЗАБОРОНЕНО!*

Будь ласка, поважайте чужу працю!

Бонусна сцена (після розділу 42)

Кітт

Тьмяні пелюстки опадають, мов попіл на вітрі. Немов знак, на який слід зважити. Замість цього, я дозволяю мряці вмоститися у моєму волоссі та пестити моє обличчя. Кілька впертих квіток все ще чіпляються за переплетені гілки зверху, незважаючи на невпинне смикання вітру. Колись ці квіти були яскравими, пульсуючими життям, до того, як настала люта холоднеча. До смерті всього, що я знав.

Можливо, тут є дивна паралель, яку я не хочу досліджувати зараз.

Я пришвидшую крок по стежці, коли знайома паніка починає наростати в моїх грудях. Це, на щастя, змушує натовп задушливих Гвардійців відставати. Мені не потрібно, щоб вони бачили слабкість свого короля. У вухах дзвенить, коли я хитаюся в зловісну тінь Чаші, приглушуючи хвилювання, що лунає всередині. Судомний кашель трясє мої груди та зболене тіло. Та неприродна річ корчиться всередині мене, обвиваючись навколо ядра моєї Подвійної здатності, доки сама моя сутність не задихається. Мене раптом охоплює задуха, я опираюся рукою об один із тунельних входів арени. Таке відчуття, ніби мою душу розтинають навпіл. Я підводжу погляд і бачу, як на мене дивиться Смерть. Співчутливо вона тягнеться до мене...

— Ваша Величносте!

Крик Гвардійця розриває мій зв'язок із Чумою, що оселяється в моїх венах. Я хитаю головою, намагаючись звільнитися від болісного трансу.

—Я в порядку, — слабке запевнення виривається крізь зціплені зуби. Я знову кашляю, і цього разу в роті присмак крові.

Випрямившись, я крокую в кам'яний тунель із тією крихтою самовладання, що мені вдалося зібрати. Гвардійці наступають мені на п'яти, колючи спину десятками насторожених поглядів.

Вони вважають мене слабким. Таким, яким я був усе своє життя.

Зловісна думка без попередження ковзає моїм розумом. Моя власна сила відчувається на межі, кожна емоція загострена й різко схиляється до роздратування.

—...слід би відпочити перед зверненням до народу, Ваша Величносте? — мій погляд різко зупиняється на замаскованій постаті.

Гвардієць розпитує про моє самопочуття, наче настирливий Цілитель. Ніби я все ще той лагідний принц, а не великий король теперішнього часу. Він не уявляє тієї сили, що тече моїми венами.

У мене розколюється голова.

Слабкий. Слабкий. Слабкий.

Щось у мені ламається.

— Ще раз натякніть, що я хтось інший, а не бог, і ви ревно благатимете мого прощення.

Щелепа Гвардійця відвисає, його губи беззвучно ворухаються, доки не виривається приглушене:

— Звісно, Ваша Величносте.

Я моргаю, стримуючи сліпучу лють, відчуваючи непевність на ногах.

Що, в біса, щойно сталося?

Миттю минула істерія – розпливчастий спогад, за який я відчайдушно намагаюся вхопитися. Мій розум шалено крутиться, доки раптом не починає дивуватися, через що, власне, я мав би панікувати. Я хитаюся на місці мить, голова ясна, і подумки відкидаю все те, що змушувало моє серце битися частіше.

— Чого ми тут стоїмо? — Гвардійці кліпають у здивуванні на моє роздратування. — У мене має відбутися останнє Випробування.

І з цими словами я прямую в черево Чаші.

Моє тіло гуде від сили, коли вся Ілія вітає свого короля. Я оводжу поглядом ревучий натовп, відчуваючи себе сильнішим, ніж будь-коли раніше. Я піднімаю руку у вітанні, крокуючи до своєї скляної ложі, кожен мій крок тисячократно посилюється тупотом ніг навколо.

Калум вітає мене всередині ложі, перш ніж я зручно влаштовуюся у м'якому кріслі. Зосередившись на тому, щоб захистити свої думки від Читця Розуму, я ледь чую його запитання:

— Як ви себе почуваете, Кітт? — я не відводжу погляду від арени за межами.

— Сильно.

— Звісно, що так.

— Ох, не вдавай, що ти не здивований, — бурмочу я у відповідь. — Цілителі очікують, що я впаду за мертво будь-якої миті. А Вчені, напевно, вже передчувають, як будуть зловтішатися, коли це станеться? — я кидаю на нього погляд через плече. — Але я кращий, ніж будь-коли. Тож не затримуйте подих, чекаючи мого останнього.

—Звісно, Ваша Величносте, — Калум схиляє голову в бік Гвардійця за склом. — Я питаю лише тому, що, здається, він вважає, що ви можете втратити розум.

—Що? — я ледь не захлинаюся від недовірливого сміху.

Калум закладає руки за спину.

—Так, очевидно, за межами Чаші стався якийсь інцидент? — я хитаю головою, вражений відвертою брехнею, яку цей Гвардієць вигадав, щоб розважитися. Наша прогулянка до арени була в кращому випадку спокійною. Після того, як ми вийшли з тунелю дерев, ми...

Подумки я хмурюся, ніби мій розум роздратований самою підозрою на невірний спогад.

Я прокашлююся.

—Ми чудово дісталися до Чаші, — мій погляд знову ковзає по галасливій арені, пальці барабанять по плюшевому підлокітнику мого крісла. Яма розкинулася вниз, море піску, усіяне чотирма тілами. Їхні білі шати різко контрастують із кам'яною стіною, хоча лише троє носять здібності, що дають їм право на одяг Спостерігача.

Це початок кінця.

Я незручно ворущуся на сидінні.

Шляху назад немає.

Стук у голові повертається, коли Пейден виходить на арену. Між іншим, моє серце перестає необхідним чином битися, коли вона повертається, щоб подивитися на мене. Я різко, інстинктивно, встаю при її появі. Можливо, тому що знаю, що це може бути останній раз, коли я її бачу. Її очі благають знайти щось у моїх – віру, прощення, дружбу, щось. Я відкриваю рот, марно намагаючись підібрати підходяще прощання. Можливо, «дякую» за її несвідому роль у моїй спадщині. Замість цього, вина пронизує мене в живіт, настільки сильно, що я змушений спертися рукою на скло.

Я нічого до неї не відчуваю, не так, як раніше. Не так, як Кай досі. Ні, Пейден Грей тепер не більше ніж пішак у грі, про існування якої вона не знає.

Але я не впевнений, чи можливо ненавидіти щось настільки стійко живе.

Я випрямляюся, перш ніж повільно опуститися на своє місце.

Проте, я повинен спробувати.

Я спостерігаю, як натовп Гвардійців штовхає Пейден до Ями, перш ніж я виходжу на доріжку, що її оточує. Заціпеніло я стою за поруччям з Підсилювачем поруч, її рука ніжно лежить на моєму плечі.

— Вітаю, ілійці, на останньому Випробуванні Пейден Грей! — мої слова звучать порожньо, лунаючи по всій арені. — Тут ми перевіримо її жорстокість.

Я мало що пам'ятаю з того, що проголосив, лише те, як зблідло обличчя Пейден. Навіть це розмивається за маскою стоїцизму, яку я натягнув на свої риси. Кай – не єдиний Азер, змушений грати роль.

Кай.

Він зараз у Ямі, повільно прямує до Пейден. Вона не може змусити себе обернутися й зустріти долю, яку я їй визначив.

Але це не мій брат. Ні, я роблю це для свого брата.

Макото Хітан має шанс позбавити нас її, незважаючи на її похвальну стійкість. Це те, чого я хочу – те, що мені потрібно, щоб утримати Кая поруч. І все ж, мій погляд опускається, коли перший крик виривається з горла Пейден. Мій закутаний Володар не стримує жодної з тієї жаданої сили, як і обіцяв у затіненому провулку, де ми стали малоїмовірними союзниками.

Звичайна змушена протистояти найвищому Елітному.

Я роблю це заради Кая. Заради нас.

Пісок злітає навколо них, розмиваючи кожен рух. Я примружуюся крізь серпанок пилу, щоб побачити закривавлене тіло Пейден, що зависло на кінці леза. У мене перехоплює подих, і я встаю, майже притискаючись обличчям до скла. Переводячи погляд на величезний екран зверху, я бачу сумне прийняття, що оселяється на обличчі Пейден. Її прошепотілі слова призначені для чоловіка, якого вона любить – але чує їх не він.

Я не чудовисько. Я не чудовисько. Я не чудовисько.

Я затримую подих, чекаючи, коли той меч прониже груди моєї нареченої. Замість цього я бачу, як щось відбувається; щось змінюється. Я стаю свідком того самого моменту, коли Кай – Мак – проклинає себе, піклуючись про Пейден Грей.

Він не перший чоловік, який робить таку фатальну помилку.

Володар розриває свій зв'язок зі здатністю Телепату.

І коли Пейден падає на коліна, він схиляється назад.

Я хитаю головою, ковтаючи істеричний сміх. Здається, в кожному випадку, в кожному тілі, Кай Азер обирає Пейден Грей.

Тож коли той кинджал ковзає йому в груди, той самий, що пронизав горло мого батька, я змушую себе дивитися.

Ось що принесе тобі кохання до Пейден Грей – руїну.

І я клянуся врятувати свого брата від її долі.

Бонусна сцена (після розділу 42)

Кай

Приглушене гудіння дикунського натовпу різко будить мене.

Я борюся з важкими, наче свинець, повіками, розплющуючи очі з тривожною напругою. Мій затуманений погляд ковзає по незайманій спальні, в якій я заснув минулої ночі. Сонце пробивається крізь запилені вікна, і мої нечітко сфокусовані очі сльозяться.

Вже майже полудень. І я не пам'ятаю, коли востаннє моє тіло дозволяло мені спати так довго.

Я занурююся в ліжку під спиною, важкий і млявий. Мій розум затуманений, ніби думки втопили у брудній воді. Пальці, яких я не відчуваю, безсилі з'їжджають з краю ліжка. Спираючись на узголів'я як на милицю, я борюся, щоб піднятися під тягарем фантомної ваги на грудях.

Кімната крутиться навколо мене, надто яскрава для моїх чутливих очей. Я підношу мляву руку до скроні й уперше помічаю, як жахливо болить голова.

Одурманений.

І зовсім трохи, судячи з лайнового відчуття.

Ще один віддалений крик із Арени змушує мої важкі повіки здригнутися.

Останнє Випробування. Пей. Мене обдурили.

Мій загальмований розум приглушено кидає мені уривки слів. При згадці про дивну поведінку Кітта минулої ночі, приголомшливе усвідомлення повільно починає просочуватись у куток моїх змучених думок.

Пейденбере участь у третьому Випробуванні — і мене там не мало бути.

Щось не так.

Мої ноги тремтять, коли я змушую їх розпрямитися. Кімната пливе, коливається з кожним моїм рухом. Я спотикаюся кілька кроків, поки не врізаюся в захарщений стіл, задихаючись.

Із усіх тортур, що я пережив із дитинства, втрата контролю над власним тілом — найгірше. Мій зір сам по собі розмивається, кінцівки мляво не слухаються команд. Це така слабкість, з якою мені рідко доводилося стикатися. Навіть тренування Батька давали відчуття контролю. Досягнення. Обіцянки сили.

Але це — ця запаморочлива отрута і гаряча шкіра — стоять на шляху до неї.

Я намагаюся випрямитися, тягнучи нитку сонної сили до коридору за, як я припускаю, замкненими дверима. Мене слабо зустрічає приглушене відчуття кількох Гвардійських здібностей.

Мене стережуть.

За вікном реве заповнена Чаша.

Вікно.

Мій погляд ковзає по подряпаному каменю, зупиняється на плащі, що висить у шафі.

Це не вперше, коли я тікаю з золотої клітки.

Мої онімилі пальці намацують плащ, натягуючи зношену тканину на плечі. Краплина поту стікає по чолу, коли я розпахую запилене вікно — і перекидаю ногу через край.

— Я робив це досить п'яним, щоб не впасти зараз, навіть отруєний.

Грубі камені виступають із стіни, створюючи знайомий шлях опори. Але мої м'яві руки ковзають, долоні ріжуться об гострий камінь, перш ніж я встигаю вхопитися. Я залишаю криваві сліди на шляху до землі.

Мої коліна підкошуються на м'якій траві. Не пам'ятаю, як натягнув каптур на голову, але раптом палюче сонце зникає з мого розмитого зору. Кожен крок до покинутого шляху до Арени здається далеким, ніби я спостерігаю за собою з боку. Думки густі, приглушені, наче за стіною з сиропу. Але це мене не турбує. Навпаки — заспокоює, бути відірваним від власної свідомості.

Мій шлях до арени — це розмиття кольорів і світла. Тільки одна думка підштовхує мене вперед.

Я маю дістатися до неї.

Коли я нарешті добираюся до одного з тунелів Арени, я вже майже втрачаю свідомість. Голова пульсує в такт з гуркотом ніг і вигуками натовпу. Хаос відлунює від кам'яної стіни, на яку я спираюся; ноги важко волочаться.

Я змушую себе рухатись. Піт капає з мого тремтячого тіла.

Слабкий.

Я стискаю щелепи.

Якби Батько побачив мене зараз — засміявся б.

Пара Гвардійців стоїть наприкінці тунелю, перегороджуючи мені вхід до Арени. Мій каптур опущений низько, і я не впевнений, що зможу його підняти. Хитаючись, я намагаюся прослизнути повз них, але Клонер хапає мене за плече:

— Ти пропустив свій шанс, злидарю, — глузує він. — Чаша повна.

Інший Гвардієць додає, його голос ледь долинає до мене:

— До того ж, Виконавець вже майже завершив.

Я кліпаю.

На мить боюся, що мої очі більше не розплющатся.

— Я маю туди потрапити, — майже невизначно вимовляю я, все ще намагаючись пройти. — Вона там.

Мене відштовхують, ігноруючи, коли натовп вибухає черговим ревом.

Через накрохмалені плечі їхніх мундирів я спрямовую розмитий погляд на екран над Ямою.

І бачу себе.

Кай Азер нависає над закривавленою Пейден Грей, роблячи саме те, що я клявся ніколи більше не робити — битися з нею.

Серце завмирає в грудях. Замовкає. Не знаходить причин битися, якщо не заради неї.

Мій голос хрипкий:

— Ні...

Я відступаю назад до стіни тунелю, вуха дзвенять. Хтось у Ямі видає себе за мене, змушуючи мене дивитись, ніби я байдужий до Пейден Грей. Мій погляд холодний, байдужий, я нависаю над дівчиною, яку кохаю. Вона повільно задкує по піску, її долоні ковзають, шкіра закривавлена. Я пролив цю кров. Точніше, вона думає, що це я. І це огидно.

Чому це відбувається? Де Кітт?

Темрява починає підповзати до країв мого зору. Гвардійці щось кажуть, але я нічого не чую. Нічого не бачу, окрім жаху в очах Пейден. Вона ще ніколи не дивилася на мене так — як на монстра.

Я знову намагаюся рушити до неї, але Гвардійці кидають мене вбік.

Він — Я — збираюсь її вбити.

Мій крик губиться в голодному реві натовпу.

У свої останні хвилини Пей подумає, що я хотів її смерті.

Хвиля болю пронизує мене. Я опускаю погляд — мої коліна впали на бетон. Крики стають приглушеними, думки — далекими. Я лише хочу померти тут, поряд із нею.

Можливо, в наступному житті я зможу сказати їй, що шкодую. Що це був не я.

Чаша здригається, і я підводжу очі, щоби побачити розмитий рух на екрані. Пейден біжить заради свого життя — тікає від мене. Сила Ігнісу вибухає піском довкола неї. Потім вона падає в нього, зариваючись руками в гарячі зерна, що вислизають з-під пальців.

Вислизають.

Вислизають.

Я вислизаю в темряву. Щось тягне мене геть від неї. Я боюсь прокинутися з цього задушливого сну. Не хочу, якщо її там не буде.

Бийся, Пей. Я хочу, щоб ти боролася.

Натовп — далекий шепіт здивованих зітхань, коли я згасаю.

Останнє, що я бачу — це вона. Обличчя в крові, тіло зависло в повітрі перед лезом. Вона прекрасна, наче божество, вирване з зірок на доказ існування раю.

Мій каптур спадає. Тіло падає на землю.

Я — скорбота. Я — печаль. Я — страждання.